

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Thơ
HÀN MẶC TỬ

VDC Media – 2001

MỤC LỤC

BẾN LÊN.....	2
MÙA XUÂN CHÍN	3
ĐÂY THÔN VĨ GIÀ	4
THÁNH NỮ ĐỒNG TRINH MARIA	5
ĐÀ LẠT TRẮNG MỜ	8
HUYỀN ẢO.....	9
TÌNH QUÊ.....	11
MỘT MIỆNG TRẮNG	12
CÔ LIÊU	13
UỐNG TRẮNG	14
TRƯỜNG TƯƠNG TƯ	15
LANG THANG.....	17
ĐÊM KHÔNG NGỦ.....	18
EM NHỚ MÌNH XA.....	19
CUỐI THU	20
RƯỢM MÁU	21
HỒN LÀ AI	22

BẾN LÊN

Trăng nằm sóng soãi trên cành liễu
Đợi gió đông về để lả lơi
Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi.

Trong khóm vi vu rào rạt mãi
Tiếng lòng ai nói ? Sao im đi ?
Ô kìa, bóng nguyệt trần trỗng tắm
Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe.

Vô tình để gió hôn lên má
Bến lên làm sao, lúc nửa đêm
Em sợ lang quân em biết được
Nghĩ ngờ tới cái tiết trinh em.

MÙA XUÂN CHÍN

Trong làn nắng ửng khói mơ tan
Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng
Sột soạt gió trêu tà áo biếc
Trên giàn thiên lý - Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời.
Bao cô thôn nữ hát trên đồi;
- Ngày mai trong đám xuân xanh ấy
Có kẻ theo chồng, bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vút vẻo lưng chừng núi,
Hồn hển như lời của nước mây.
Thầm thì với ai ngồi dưới trúc,
Nghe ra ý vị và thơ ngây.

Khách xa, gặp lúc mùa xuân chín,
Lòng trí băng khuâng sức nhớ làng:
- "Chị ấy, năm nay còn gánh thóc
Dọc bờ sông trắng nắng chang chang?"

ĐÂY THÔN VĨ GIÀ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ ?
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên.
Vườn ai mướt quá, xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông Trăng đó
Có chở trăng về kịp tối nay ?

Mơ khách đường xa, khách đường xa
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà ?

THÁNH NỮ ĐỒNG TRINH MARIA

Như song lộc triều nguyên ơn phước cả,
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.
Thơm tho bay cho đến cõi Thiên Đàng
Huyền diệu biến thành muôn kinh trọng thể.
Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
Tung hô câu đường hạ ngợp châu sa.
Hương xông lên lời ca ngợi sum hòa:
Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.

Maria ! Linh hồn tôi ớn lạnh !
Run như run thần tử thấy long nhan.
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn triu mến.
Lạy Bà là Đấng tinh truyền thanh vện
Giàu nhân đức, giàu muôn học từ bi,
Cho tôi dâng lời cảm tạ phò nguy
Cơn lâm lụy vừa trải qua dưới thế.
Tôi cảm động rưng rưng hai hàng lệ:
Giòng thao thao bất tuyệt của nguồn thơ.
Bút tôi reo như châu ngọc đèn vua;
Trí tôi hớp bao nhiêu là khí vị...
Và trong miệng ngậm câu ca huyền bí,
Và trong tay nắm một nắm hào quang...

Tôi no rồi ơn vô lộ hòa chan
Tấu lạy Bà, Bà rất nhiều phép lạ,
Ngọc như ý vô tri còn biết cả
Huống chi tôi là Thánh thể kết tinh.
Tôi ưa nhìn Bắc Đẩu rạng bình minh,
Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế giới...
Sáng nhiều quá cho thanh âm vời vợi,
Thơm đường bao cho miệng lưỡi không khen.

Hỡi Sứ Thần Thiên Chúa Gabriel,
Khi người xuống truyền tin cho Thánh Nữ,
Người có nghe xôn xao muôn tinh tú ?
Người có nghe náo động cả muôn trời ?
Người có nghe thơ mẫu nhiệm ra đời
Để ca tụng, - bằng hoa hương sáng láng
Bằng tràng hạt, bằng sao Mai chiếu rạng
Một đêm xuân là rất đổi anh linh ?

Đây rồi ! Đây rồi ! Chuỗi ngọc vàng kinh.
Thơ cầu nguyện là thơ quân tử ý,
Trượng phu lời và tông đồ triết lý
Là Nguồn Trăng yêu mến Nữ Đồng Trinh,
Là Nguồn Đau châu lụy Nữ Đồng Trinh...

Cho tôi thấp hai hàng cây bạch lạp,
Khói nghiêm trang sẽ dâng lên tràn ngập
Cả Hàn Giang, cả màu sắc thiên không
Lút trí khôn, và ám ảnh hương lòng
Cho sốt sáng, cho mê mên nguyện ước...

Tấu lạy Bà, lạy Bà đầy ơn phước,
Cho tình tôi nguyên vẹn tợ trăng rằm,
Thơ trong trắng như một khối băng tâm
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu;
Cho vỡ lở cả muôn ngàn tình đầu,
Cho đê mê âm nhạc và thanh hương,
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng,
Lòng vua chúa cũng như lòng lê thứ.
Sẽ ngậy ngất bởi chưng thơ đầy ứ
Nguồn thiêng liêng yêu chuộng MẸ SẦU BÌ.

Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì!
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thấu,
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đậu
Trên triều thiên ngời chói vạn hào quang ?

ĐÀ LẠT TRĂNG MƠ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu:
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ !
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thính chớ nói nhiều
Để nghe dưới đáy nước hồ reo
Để nghe tơ liễu rung trong gió
Và để xem trời giải nghĩa yêu...

Hàng thông lấp loáng đứng trong im
Cành lá in như đã lặng chìm
Hư thực làm sao phân biệt được !
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trắng
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng
Không một tiếng gì nghe động chạm
Dấu là tiếng vỡ của sao băng...

HUYỀN ẢO

Mỏi lớn lên trăng đã thẹn thò
Thơm như tình ái của ni cô
Gió say lướt lướt trong màu sáng
Hoa với tôi đều cảm động sơ.

Đang khi màu nhiệm phủ ban đêm
Có thứ gì rơi giữa khoảng im.
- Rơi từ thượng tầng không khí xuống,
Tiếng vang nhẹ nhẹ dội vào tim.

Tôi với hồn hoa vẫn nín thinh
Ngấm ngầm trao đổi những ân tình
Để thêm ấm áp nguồn tư tưởng
Để bóng trời khuya bớt giạt mình.

Từ đầu canh một đến canh tư,
Tôi thấy trăng mơ biến hóa như
Hương khói ở đâu ngoài xứ mộng
Cứ là mỗi phút mỗi nên thơ.

Ánh trăng mỏng quá không che nổi
Những vẻ xanh xao của mặt hồ

Những nét buồn buồn tơ liễu rủ;
Những lời năn nỉ của hư vô\.

Không gian đầy đặc toàn trắng cả:
Tôi cũng trắng mà nàng cũng trắng.
Mỗi ảnh mỗi hình thêm phiêu diểu
Nàng xa tôi quá ! nói nghe chẳng ?

TÌNH QUÊ

Trước sân anh thơ thần
Đăm đăm trông nhận về
Mây chiều còn phiêu bạt
Lang thang trên đôi quê
Gió chiều quên ngừng lại
Giòng nước quên trôi đi
Ngàn lau không tiếng nói
Lòng anh dường đê mê
Cách nhau ngàn vạn dặm
Nhớ chi đến trắng thề
Dầu ai không mong đợi
Dầu ai không lắng nghe
Tiếng buồn trong sương đục
Tiếng hờn trong lũy tre
Dưới trời thu man mác
Bàng bạc khắp sơn khê
Dầu ai trên bờ liễu
Dầu ai dưới cành lê
Vội ngày xuân hờ hững
Cố quên tình phu thê
Trong khi nhìn mây nước
Lòng xuân cũng nào nề.

MỘT MIỆNG TRĂNG

Cả miệng ta trăng là trăng !
Cả lòng ta vô số gái hồng nhan;
Ta nhả ra đây một nàng,
Cho mây lặng lẽ cho nước ngất ngây,
Cho vì sao rụng xuống mái rừng say.
Gió thổi rào rào như lá đổ,
Suối gù trong trăng vẫn đồng trinh.
Bóng ai theo rồi bóng mình,
Bóng nàng yêu tinh,
Dịp cười như tiếng vỡ pha lê...
Thưa, tôi không dám say mê,
Một mai tôi chết bên khe ngọc tuyến.
Bây giờ tôi dại tôi điên,
Chấp tay tôi lạy cả miền không gian.

Hẹn tôi tảng sáng đi tìm mộng,
Mộng còn lưỡng vường bến xa mơ...
Tiếng gà gáy rụng trăng đầu hạ,
Tôi hoảng hồn lên, giận sống sờ !

CÔ LIÊU

Gió lùa ánh sáng vô trong bãi,
Trăng ngập đầy sông, chảy láng lai.
Buồm trắng phất phơ như cuống lá,
Lòng tôi bát ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hồn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không khí, bạt vi lô.

Ai đi lẳng lẳng trên làn nước,
Vội lại ai ngồi khít cạnh tôi ?
Mà sao ngậm cứng thơ đầy miệng ?
Không nói không rằng nín cả hơi !

Chao ôi ! ghê quá trong tư tưởng
Một vũng cô liêu cũ vạ đời.

UỐNG TRĂNG

Bóng Hằng trong chén ngả nghiêng
Lả lơi tắm mát làm duyên gợi tình
Gió lùa mặt nước rung rinh
Lòng ta khát miếng chung tình từ lâu
Uống đi cho đỡ khô hầu
Uống đi cho bớt cái sầu miên man
Có ai nuốt ánh trăng vàng
Có ai nuốt cả bóng nàng tiên nga.

TRƯỜNG TƯƠNG TƯ

Hiếu gì không, ý nghĩa của trời thơ
Của hương hoa trong trăng lờn lợt bảy
Của lời câm muôn vì sao áy náy
Hiếu gì không em hỡi ! hiếu gì không ?
Anh ngâm nga để mở rộng cửa lòng
Cho trăng xuân tràn trề say chơi với
Cho nắng hường vấn vương muôn ngàn sợi;
- Cho em buồn trời đất ứa sương khuya,
Để em buồn, để em nghiệm cho ra
Cái gì kết lại mới thành tinh tú;
Và uyên ương bởi đâu không đoàn tụ,
Và tình yêu sao lại dở dang chi,
Và vì đâu, gió gọi giật lời đi.
- Lời đi qua một chiều trong kẽ lá,
Một làn hương mới nửa lừng sa ngã
Anh mến rồi ý vị của làn mơ.

Lệ Kiều ơi ! Em còn giữ ý thơ
Trong đôi mắt mùa thu trong leo lẻo,
Ở xa xôi lặng nhìn anh khô héo
Bên kia trời hãy chụp cả hồn anh.
Hãy van lơn ở dưới chân Bàn Thành,

Cho yêu ma muôn năm vùng trở dậy,
Náo không gian cho lửa lòng bùng cháy,
Và để cho kinh động đến người tiên,
Đang say sưa trong thế giới Hảo Huyền
Đang trứng giỡn ở bên sông Ngân biếc...

Anh rõ trước sẽ có ngày cách biệt,
Ngó như gần nhưng vẫn thiệt xa khơi !
Lau mắt đi đừng cho lệ đầy vơi.
Hãy mừng tượng một người thơ đang sống
Trong im lìm lẻ loi trong dãy động.
- Cũng hình như, em hỡi ! động Huyền Không !
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa.
Em có nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành héo hắt, gió ngừng ru:
"Một mối tình nức nở giữa âm u,
"Một hồn đau ră lần theo hương khói,
"Một bài thơ cháy tan trong nắng dọi,
"Một lời run hoi hóp giữa không trung,
"Cả niềm yêu, ý nhớ, cả một vùng,
"Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn".

Đây là tất cả người anh tiêu tán,
Cùng trăng sao bàng bạc xứ Say Mơ,
Cùng tình em tha thiết như văn thơ,
Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế.

LANG THANG

Tặng Hoàng Trọng Quy

Lăng tử ơi ! Mi là tiên hành khát
May không chết lạnh trước lầu mỹ nhân.
Ta đi tìm mộng tâm xuân,
Gặp vua nhà Nguyễn bay trên mây\
Rượu nằng uống vào thì say,
Áo ta rách rưới trời không vá,
Mà bốn mùa trăng mặc vải trắng.
Không ai chết cả sao lòng buồn như tang.
Cho tôi mua trọn hàm răng,
Hàm răng ngà ngọc, hàm răng đa tình.
Một chắc ta lại với mình,
Có ai vô đó mà mình hổ ngươi ?
Lăng tử ơi ! Mi là tiên hành khát
May không học máu chết rồi còn đâu\
Trời hỡi ! Nhờ ai cho khỏi đói !
Gió trăng có sẵn làm sao ăn ?
Làm sao giết được người trong mộng
Để trả thù duyên kiếp phụ phàng.

ĐÊM KHÔNG NGỦ

Non sông bốn mặt ngủ mơ màng
Thức chỉ mình ta dạ chẳng an
Bóng nguyệt leo song sờ sẫm gối
Gió thu lọt cửa cọ mài chăn
Khóc dùm thân thế hoa rơi lệ
Buồn giúp công danh đế đạo đàn
Chuối dậy nôm na vài điệu cũ
Năm canh tâm sự vẫn chưa tàn.

EM NHỚ MÌNH XA

Tặng Trần Thanh Dịch

Hôm nay có một nửa trăng thôi
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi
Tôi nhớ mình xa thương đứt ruột
Gió làm nên tội buổi chia phôi\.

CUỐI THU

Lua trời ai dệt với ai căng,
Ai thả chim bay đến Quảng Hàn,
Và ai gánh máu đi trên tuyết,
Mảnh áo da cừu ngấm nở nang.

Mây vẽ hằng hà sa số lệ,
Là nguồn ly biệt giữa cô đơn.
Sao không tô điểm nên sương khói,
Trong cõi lòng tôi buổi chập chờn.

Đây bãi cô liêu lạnh hững hờ,
Với buồn phơn phớt, vắng trơ vơ.
Cây gù mảnh khảnh run cầm cập,
Điềm báo thu vàng gây xác xơ.

Thu héo nức thành những tiếng khô
Một vì sao lạ mọc phương mô ?
Người thơ chưa thấy ra đời nhĩ ?
Trình bạch ai chôn tận đáy mô ?

RƯỢM MÁU

Ta muốn hồn trào ra đầu ngọn bút;
Mỗi lời thơ đều dính não cân ta.
Bao nét chữ quay cuồng như máu vọt,
Như mê man chết đuối cả làn da.

Cứ để ta ngất ngư trong vũng huyết,
Trải niềm đau trên mảnh giấy mong manh;
Đừng nắm lại nguồn thơ ta đang siết,
Cả lòng ta trong mớ chữ rung rinh.

Ta đã ngậm hương trắng đầy lỗ miệng,
Cho ngây người mê dại đến tâm can,
Thét chồm sao hoảng rơi vào đáy giếng,
Mà muôn năm rướm máu trong không gian.

HỒN LÀ AI

Hồn là ai ? Là ai ? Tôi chẳng biết,
Hồn theo tôi như muốn cột tôi chơi.
Môi đầy hương tôi không dám ngậm cười,
Hồn vội mớm cho tôi bao ánh sáng...
Tôi chết giả và no nê vô hạn,
Cười như điên, sắc súa cả mùi trăng.
Áo tôi là một thứ ngọc hơn vàng,
Hồn đã cấu, đã cào, nhai ngấu nghiến !
Thịt da tôi sượng sần và tê điếng,
Tôi đau vì rừng rợn đến vô biên,
Tôi chìm hồn xuống một vũng trăng êm,
Cho trăng ngập trắng đồn lên tới ngực.
Hai chúng tôi lặng yên trong thốn thức,
Rồi bay lên cho tới một hành tinh,
Cùng ngả nghiêng lăn lộn giữa muôn hình,
Để gào thét một hơi cho rỏn ốc,
Cả thiên đàng, trần gian và địa ngục.

Hồn là ai ? Là ai ? tôi không hay,
Dẫn hồn đi rờn rã một đêm nay,
Hồn mệt lả mà tôi thì chết giấc.